

[Brusvang]

stærke – men vi overvandt dem, fordi vi fandt, at der var et overordnet parlamentarisk hensyn. Der skal regeres, og det kræver, at der er nogle fornuftige forlig, og det kræver nogle partier, som er villige til at påtage sig det ansvar. Men vi gjorde det også, fordi vi derigennem opnåede det for os meget vigtige, at de tanker, som regeringspartiet har om et ØD ad bagdøren gennem en ændring af ATP-ordningen, hvor man ville forhøje investeringskvotaen fra 15 til 20 pct., blev skrinlagt ved denne lejlighed.

Som konklusion på disse bemærkninger kan jeg kun sige dette: centrum-demokraterne har dokumenteret en vilje til at medvirke og til at tage et ansvar. Vi finder, at de nævnte store problemer er påtrængende. Nu er kommunevalget overstået. Jeg startede med lidt bramfrit at sige: der er ikke nogen grund til at male fanden på væggen. Nu spørger vi også lidt bramfrit til sidst: hvad dølen nøler regeringen efter?

Gert Petersen (SF):

Jeg vil hverken male den ene eller den anden hornede person på væggen. Jeg synes nemlig, at tingene taler så meget for sig selv, at man må konstatere, at det går ikke godt, og det ser særdeles bekymrende ud med hensyn til udviklingen i de kommende måneder og i det kommende år. Naturligvis kan man pege på nogle enkelte tal, som er blevet forbedret. Det valutariske underskud bliver ikke så stort i år, som det var sidste år, men sidste år var det altså også på 10 mia kr. Så det, at det ikke bliver så stort, som det var sidste år, behøver ikke at sige så forfærdelig meget, og det gør det heller ikke. På samme måde kan der være andre indikatorer, hvor man kan sige, det er forbedret lidt, men hvis vi tager det, som er hovedtallet, og som jeg tror interesserer de fleste mennesker i dette land mest, og som også må interessere os mest herinde, nemlig arbejdsløshedstallet, er det helt åbenbart, at man ikke alene ikke har kunnet nedbringe arbejdsløsheden, men at arbejdsløsheden er fortsat voksende. Det kan ikke komme som nogen overraskelse, især ikke, da det fra forskellig side blev sagt klart og tydeligt, da man indgik et forlig i august-september sidste år – ubeskedent kan jeg da godt nævne, at vi var blandet dem, der sagde det – at dette forlig må føre til en voksende arbejds-

løshed. Det har det også gjort, i hvert fald oplever vi en arbejdsløshed, som konstant ligger 30–40.000 over, hvad den lå på sidste år på det tilsvarende tidspunkt.

Vi finder, at også dette finanslovsforslag er så præget af de forlig, man har indgået fra regeringens side med en række borgerlige partier, at vi ikke kan medvirke til gennemførelse af finanslovsforslaget. På den anden side skal vi da erkende, at der også er mange udmærkede ting i forslaget, og vi vil derfor undlade at stemme.

Jeg kan huske, at da jeg sidste år ved samme lejlighed på næsten samme måde måtte begrunde, at vi ville undlade at stemme, beklagede jeg det og sagde, at jeg håbede, situationen næste år ville være sådan, at socialistisk folkeparti kunne stemme for finansloven. Men sådan som tingene forløb sidste år, især i august-september, da der blev udarbejdet et nyt forlig i forlængelse af augustforlig I, et forlig, om hvilket vi kunne se, at det ikke ville føre til en virkelig nedbringelse af arbejdsløsheden, må jeg altså desværre gentage mig selv; situationen er endnu ikke særlig meget anderledes.

Så kan man selvfølgelig trøste sig med fra regeringens side – og jeg hørte, at hr. Erling Olsen var lidt inde på det – at man har opnået en stor politisk stabilitet, sådan at de ligefrem går rundt og bemærker det derude i den store verden, og så er det nemmere for os at låne penge derude.

Jeg ved ikke, om de også bemærker de stormløb, som har været rettet mod regeringen inden for de senere måneder, stormløb, som såmænd ville have ført til regeringens fald, hvis ikke nogle af de partier, som statsministeren anser for at være så uduelige og ubrugbare som samarbejdspartnere, havde støttet regeringen. Jeg tænker på situationen i forbindelse med debatten om indgreb mod prisstigningerne på jord og fast ejendom og mod værdigevinsterne, hvor det var helt klart og tydeligt, at nu skulle regeringen ned med nakken, og det var kun, fordi regeringen blev støttet af de partier, den ellers ikke plejer at udtale sig så begejstret om, at den klarede skærene.

Noget lignende var jo i virkeligheden tilfældet i forbindelse med Christiania-debatten, og situationen var lidt mere kompliceret, da hr. Schlüter, tror jeg det var, star-